

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 14Co/50/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8123204640
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Lajoš
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2026:8123204640.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Lajoša a sudcov JUDr. Andrej Radomského a JUDr. Kataríny Krochtovej, v sporovej veci žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. D. XXXX/X, XXX XX E., právne zastúpený: Mgr. Ernest Vokál, advokát, Hlavná 61, 080 01 Prešov, IČO: 50 660 888, proti žalovanému: F. G. - C. A. F. G., F. F. E. X, XXX XX H., I.: XX XXX XXX, o náhradu nemajetkovej ujmy s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 9C/38/2023-133 z 19.06.2025 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prešov č. k. 9C/38/2023-157 zo 28.10.2025 takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok v spojení s opravným uznesením vo výroku I. v rozsahu nároku na zaplatenie sumy 2 500,- eur a v prevyšujúcej časti výroku I. rozsudku mení tak, že žalobu zamietá.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 9C/38/2023-133 z 19.06.2025 v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie č. k. 9C/38/2023-157 zo 28.10.2025 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), v poradí tretím, rozhodol takto, cit:

„I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 10 000 €, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 100 %, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o výške týchto trov.“

2. Prípado právne posúdil podľa § 11 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „OZ“), § 9 ods. 1 a 4, § 17 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“) a § 69 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 171/1993 Z. z.“).

3. Na podklade vykonaného dokazovania (obsahu oboznámených listín, obrazovo-zvukových záznamov a výsluchu žalobcu) konštatoval, že uznesením F. J. K. I. F. C. A. F. L.:F/M. N. XX.XX.XXXX vo veci podozrenia z prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť dosiaľ presne nestotožnený príslušník Policajného zboru služobne zaradený na M. M. M. E. A. E. tým, že v presne nezistený deň od mesiaca august 2015 do 30.12.2016

v E. D. M. M. zo služobných počítačov určených na ukladanie videozáznamov a záznamov z výkonu služby skopírovaním zneužil videozáznam zhotovený počas výkonu služby v E. D. O. C. tým, že dňa XX.XX.XXXX ho neoprávnene zverejnil na internetovej sieti z nezistenej IP adresy na stránkach P. s názvom „Q. N. J. E. N.“, došlo k odovzdaniu veci riaditeľovi M. G. E. A. E. na disciplinárne konanie podľa § 52 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších zmien a doplnení, nakoľko nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo na postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku a nadväzne aj že sťažnosť podaná žalobcom voči tomuto uzneseniu bola rozhodnutím M. E. E., sp. zn. 1Pr/154/17/7707 – 8 z 21.06.2017 zamietnutá ako nedôvodná. Z vyššie označeného uznesenia Sekcie kontroly a inšpekčnej služby tiež zistil, že „k predmetnej veci bol podľa zverejneného videozáznamu stotožnený príslušník PZ E. C. R., služobne zaradený na M. M. M. E. A. E.. Z obsahu jeho výpovede vyplynulo, že na uvedený skutok si nepamätá, po vzhliadnutí uvedeného videozáznamu sa na tomto opoznal. Uviedol, že ak sa jedná o priestupky zaznamenané na videokameru, nevie čo sa s týmito videozáznamami ďalej deje. Do spisového materiálu boli zabezpečené aj záznamy o výkone služby príslušníka PZ podpráporčíka C. R.. Z porovnania týchto záznamov z výkonu služby a obsahu výpovedí bolo zistené, že v čase vyhotovenia uvedeného záznamu dňa 15.09.2015 vykonával službu s nadpráporčíkom C. F. F., služobne zaradeným taktiež na rovnakom útvare. Z uznesenia ďalej vyplýva, že predmetný videozáznam bol vyhotovený počas výkonu služby príslušníka PZ služobne zaradeného na M. M. M. A. E. podpráporčíka C. R., a to druhým členom hliadky dňa 15.09.2015.“ V ďalšom súd prvej inštancie vychádzal zo zistenia, že na prehratých videách je zobrazená dychová skúška žalobcu, počas výkonu ktorej pri problémoch s potrebnou dobou výdychu túto skutočnosť žalobca komentoval, rovnako ako aj výsledok dychovej skúšky, a to tiež rôznymi vulgárnymi výrazmi. Nadväzne konštatoval, že videozáznamy z priebehu výkonu dopravnej kontroly žalobcu boli vyhotovené policajtmí, na verejnom mieste - miestnej komunikácii, a bez prítomnosti iných osôb, ktoré by boli svedkami predmetnej kontroly a že žalobca o možnosti vyhotovenie obrazového a zvukového záznamu o priebehu služobnej činnosti mal vedieť a tomu svoje konanie a správanie prispôbiť, zjavne však nevedel, že je pri kontrole snímaný. Pokiaľ ide o následky zverejnenia videozáznamu, vychádzal z výpovede žalobcu, ktorý tieto následky opisoval ako posmešky rôzneho druhu, s ktorými sa stretáva nielen v mieste bydliska, ale kdekoľvek na verejnosti, keď v súvislosti s obsahom týchto záznamov ho oslovujú aj neznámi ľudia, ktorí mu pripomínajú ich obsah a bavia sa na ňom. Týmto spôsobom mal byť zasiahnutý predovšetkým rodinný život žalobcu.

4. Právne vychádzal z názoru, že nesprávny úradný postup predstavuje akákoľvek činnosť spojená s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Pretože úradný postup v právnom predpise spravidla nemožno upraviť do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. Nadväzne konštatoval, že základnou povinnosťou E. N. F. bolo urobiť také opatrenia, aby vyhotovený obrazovo-zvukový záznam nebol vnesený mimo služobný počítač, v ktorom bol uložený. Skutočnosť, že sa nepodarilo zistiť osobu, ktorá záznam vyniesla a osobu, ktorá záznam zverejnila na internete súd prvej inštancie nepovažoval za rozhodujúcu. V tomto smere svoje odôvodnenie doplnil poukazom na závery Sekcie kontroly a inšpekčnej služby žalovaného, ktorá vo svojom uznesení zo 07.04.2017 pracovala iba s jednou verziou, podľa ktorej presne nestotožnený príslušník PZ zneužil videozáznam zhotovený počas výkonu služby tým, že ho dňa 30.12.2016 neoprávnene zverejnil na internetovej sieti, z čoho súd prvej inštancie dovodil, že samotný orgán kontroly E. N. F. mal za to, že skutok sa stal a nemohol sa odohrať inak ako neoprávnenou činnosťou jeho príslušníka. Pre existenciu príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovaného (nezabezpečenie pred únikom záznamu) a ujmou vzniknutou zverejnením záznamu považoval za podstatné, že bez úniku záznamu by k jeho zverejneniu nedošlo (keď únikom záznamu treba rozumieť aj jeho neoprávnené skopírovanie osobou s oprávneným prístupom k nemu). Podstatnou podmienkou pre zverejnenie záznamu bolo práve porušenie povinnosti žalovaného prijať opatrenia predchádzajúce takémuto konaniu, pričom toto porušenie povinnosti žalovaného predstavovalo „*conditio sine qua non*“ (nutnú podmienku) vzniku následku. Na podporu tohto záveru doplnil citácie z rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 25Cdo/3285/2015 a sp. zn. 7Tdo/1626/2015) a uzavrel, že v danom prípade ide o adekvátnu príčinnú súvislosť, ktorá je daná vtedy, ak je škoda podľa všeobecnej povahy obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu; musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Podľa súdu prvej inštancie však musí byť preukázané, že škoda by bez tejto príčiny nebola nastala. Zároveň

poukázal na teóriu ochranného účelu normy, v zmysle ktorého má polícia, ktorej je umožnené robiť záznamy zo služobnej činnosti, tieto záznamy chrániť pred ich neoprávneným zverejnením, pri ktorom môže dôjsť k ujme osoby, ktorá bola objektom tohto záznamu. Súčasne konštatoval, že zodpovednosť štátu ako zodpovednosť objektívna je zodpovednosťou za výsledok, ktorý v prejednávanej veci nepochybne nastal a tiež, že ujma žalobcu spočíva v znížení jeho cti (vážnosti, ktorú človek požíva v očiach členov spoločnosti) a ľudskej dôstojnosti (morálneho vzťahu človeka k sebe samému a spoločnosti k jednotlivcovi), a že táto ujma je široko rozsiahla, trvajúca prakticky doteraz. Poukazujúc na narážky cudzích osôb, vrátane maloletých detí, by podľa súdu prvej inštancie opísané musel považovať za ujmu každý človek v postavení žalobcu. Vďaka zverejnenému videu sa žalobca stal objektom najsledovanejšej televízie Markíza pre banálnu nehodu (ktorých je množstvo), ktorú spôsobil, a to nie pre samotnú nehodu ale pre uniknutý záznam z dopravnej kontroly. Na závere o zodpovednosti žalobcu (správne žalovaného – poznámka odvolacieho súdu) nemení nič ani samotné správanie žalobcu pri výkone kontroly, vykonané pred 2 policajtmi, keď nebyť neoprávneného zverejnenia záznamu z ich služobnej činnosti, by k ujme žalobcu vo vzťahu k širokej verejnosti nedošlo, keďže o uvedenom správaní by vedeli iba konajúci policajti viazaní mlčanlivosťou. S odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 30Cdo/2742/2009 súd prvej inštancie tiež neuznal výhradu žalovaného, že v rámci predbežného prejednávania škody bola požadovaná žalobcom iba nemajetková ujma vo výške 5000,- eur, napriek čomu žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na zaplatenie sumy 10 000,- eur.

5. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania založil súd prvej inštancie na aplikácii § 255 ods. 1 a 2 CSP vychádzajúc zo záveru, že žalobca bol v konaní plne procesne úspešný, preto žalobca má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

6. Voči napadnutému rozsudku, podal včas odvolanie žalovaný s poukazom na odvolacie dôvody v zmysle § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP, teda že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V podstatnom namietal, že napadnutý rozsudok bol vydaný v rozpore s právne záväzným názorom odvolacieho súdu, ktorý stanovil jasný procesný postup, na ktorý súd prvej inštancie nebral ohľad. Namietal záver súdu prvej inštancie, že žalobca nevedel o vyhotovovaní obrazovo-zvukového záznamu pri služobnej činnosti, keď sa malo jednať o kameru „do ruky“, ktorú musel snímaný subjekt evidovať, a tiež označenie zrazenia chodca na priechode pre chodcov ako banálnej nehody, keď toto tvrdenie nemá žiadnu príčinnú súvislosť medzi reportážou televízie a záznamom z dychovej skúšky. Zdôraznil, že vo veci vydané uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/72/2020 bolo postavené na porušení procesných práv žalobcu s ohľadom na aplikáciu revízneho princípu bez vykonania dokazovania a nie na nesprávnosti predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu. Poukázal na závery odvolacieho súdu vyjadrené v uznesení sp. zn. 9Co/33/2022 – 354 zo 14.03.2023 vydanom vo veci v rámci predchádzajúceho konania, podľa ktorého bezprostrednou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu v reťazci príčin, na ktorých žalobca založil dôvody žaloby, mohlo byť iba uverejnenie záznamu na internetových stránkach a následne rozšírenie tohto záznamu a že pokiaľ súd prvej inštancie zotrvá na svojom názore, že údajné nedostatočné zabezpečenie uskladnenia záznamu je tou bezprostrednou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy na strane žalobcu, uvedie v čom bola táto skutočnosť pre vznik jeho ujmy rozhodujúca. Súd prvej inštancie sa podľa žalovaného opomenul vyjadriť (i) v čom bola rozhodujúca skutočnosť, že údajné nedostatočné zabezpečenie uskladnenia záznamu je tou bezprostrednou príčinou vzniku nemajetkovej ujmy, ako aj k (ii) objektívnej povahe príčinnej súvislosti, pričom súčasne (iii) nerozlišoval medzi kumulatívnou a konkurujúcou si kauzalitou, (iv) nezaoberal sa reťazcom príčin a následkov vo vecnej a časovej postupnosti a (v) nevysporiadal sa ani s tou skutočnosťou, že k reťazcu príčin pristúpila ďalšia skutočnosť, a to zverejnenie videozáznamu a tvorba ďalších videí či obrázkov. K otázke príčinnej súvislosti poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/19/2020 z 25.03.2021, z ktorého vyplýva, že príčinná súvislosť musí byť priama, bezprostredná, neprerušovaná, ďalej že nestačí, aby bola iba sprostredkovaná, a že zodpovednosť nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Súd prvej inštancie mal existujúcu nemajetkovú ujmu, ako ju sám chápal, izolovať od všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala, pričom ak aj došlo k nedostatočnému uskladneniu videozáznamu, tak táto samotná skutočnosť bez ďalšieho nie je objektívne spôsobilá pre vznik žalobcom tvrdenej ujmy. Reťazec skutočností vedúcich k tvrdenej ujme žalobcu bol rozsiahly, na čo poukázal aj samotný žalobca, ako aj súd prvej inštancie, avšak súd prvej

inštancie podľa žalovaného pochybil, pokiaľ tieto neskúmal v časových postupnostiach. Opomenutie konania žalovaného urobiť také opatrenia, aby vyhotovený záznam nebol vynesenej mimo služobný počítač nie je objektívne spôsobilé akokoľvek zosmiešniť žalobcu, znížiť jeho česť či ľudskú dôstojnosť. Až ďalšie konania iných osôb sú spôsobilé privodiť tvrdenú nemajetkovú ujmu, ako napríklad samotné zverejnenie záznamu, resp. jeho úprava do nových videí, obrázkov či pesničiek. Nadväzne namietal, že príčinou nemajetkovej ujmy žalobcu nie je porušenie povinnosti žalovaného tak, ako ho vymedzil súd prvej inštancie, ale až následné konania iných subjektov odlišných od žalovaného, nakoľko tento nezverejnil predmetné videá či obrázky, a ani žiadnym iným spôsobom žalobcu nezosmiešňoval, teda že toto porušenie povinnosti žalovaného nie je priamou, bezprostrednou a neprerušenu príčinou vzniku žalobcom tvrdenej nemajetkovej ujmy ani spôsobilé akýmkoľvek spôsobom zosmiešniť ktorúkoľvek osobu. Žalovaný nie je zodpovedný za konanie iných subjektov a súd prvej inštancie podľa žalovaného nesprávne založil jeho zodpovednosť na neobmedzenej kauzalite, pričom žiadnym spôsobom nevysvetlil ním namietané skutočnosti týkajúce sa príčinnej súvislosti vzniku žalobcom tvrdenej ujmy. Okrem toho vyjadril nesúhlas aj s odôvodnením súdu prvej inštancie k rozsahu priznaného nároku, v ktorom poukázal na § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. upravujúceho povinnosť prerokovania nároku na náhradu škody s orgánom, ktorý za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci zodpovedá. Ide o zákonnú povinnosť mimo sféry vplyvu žalovaného, keď rozsah uplatneného nároku vždy stanovuje žalobca, a to už v jeho žiadosti o predbežné prerokovanie. Argumentáciu súdu prvej inštancie, že túto skutočnosť namietal žalovaný až po siedmich rokoch označil irelevantnú. Namietal, že primárne bolo potrebné v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z. z. skúmať rozsah uplatneného nároku a z neho odvodzovať aj výšku priznanej sumy. Svojím odvolacím návrhom žiadal zmeniť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie tak, aby žaloba bola v celom rozsahu zamietnutá a aby žalovanému bol priznaný nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

7. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací, v rámci kompetencií vyplývajúcich z § 34 CSP, po zistení, že odvolanie žalovaného bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 378 a nasl. CSP bez toho, aby nariadil odvolacie pojednávanie podľa § 385 CSP (a contrario) a na tomto pojednávaní zopakoval, či doplnil dokazovanie vykonané prvoinštančným súdom. Právnym dôsledkom takéhoto postupu odvolacieho súdu je jeho viazanosť skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 382, § 385 CSP). Pri preskúmaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že napadnutý rozsudok nebol oprávnený preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli v podaných odvolaniach výslovne uvedené. Výnimkou by mohli byť len vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, aj keď neboli v odvolacích dôvodoch uplatnené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Pretože rozsudok vo veci samej musí byť verejne vyhlásený, odvolací súd uverejnil v zákonom stanovenej lehote miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku na úradnej tabuli súdu a webovej stránke Krajského súdu v Prešove (§ 378 ods. 2, § 219 ods. 1, 3 CSP).

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov nastal pri rozhodnutí súdu prvej inštancie suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v predmetnom prípade posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, hlavne či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne a v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP, t. j. že súd prvej inštancie svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil odvolateľovi uskutočnenie procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva odvolateľa na spravodlivý proces, odvolací súd uvádza, že medzi zložky práva na spravodlivý proces (right to fair trial) možno zaradiť predovšetkým právo na prístup k súdu,

právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu síce predstavuje pochybenie súdu, avšak o naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) CSP pôjde iba vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu preto musí byť hodnotené v kontexte celého konania.

11. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP, t. j. že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci odvolací súd uvádza, že tento dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia.

12. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. f) CSP, t. j. že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam odvolací súd uvádza, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Vyhodnotenie vykonaných dôkazov súd musí uviesť v odôvodnení rozsudku podľa § 220 ods. 2 CSP. Voľné hodnotenie dôkazov súdom pritom neznamená ľubovôľu hodnotenia. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

13. K odvolaciemu dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 CSP písm. h) CSP, t. j. že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Vo vzťahu k aplikácii práva všeobecnými súdmi odvolací súd uvádza, že výklad a aplikácia zákonných predpisov zo strany všeobecných súdov (v danom prípade súd prvej inštancie) musí byť preto v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu, ktorým je poskytnutie materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení právnych noriem, tak ako ich v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol súd prvej inštancie, obmedzil toto základné právo v rozpore s jeho podstatou a zmyslom (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012).

14. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie v danom prípade zistil skutkový stav v dostatočnom rozsahu tak, aby bolo možné súdenú vec riadne právne posúdiť. Skutkové zistenia súdu prvej inštancie zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania a podľa odvolacieho súdu nie sú svojvoľné ani inak neudržateľné, preto sa odvolací súd stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvej inštancie vyplývajúcimi z napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v podrobnostiach na ne poukazuje. Z napadnutého rozsudku ani konania predchádzajúceho jeho vydaniu odvolací súd, pokiaľ ide o základ

uplatneného nároku, neidentifikoval takú vadu, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Vzhľadom k tomu, že odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (por. II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvoinštančné konanie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok, odvolací súd vo vzťahu ku potvrdenej časti napadnutého rozsudku s výnimkou bodov 8.3, 12 a 12.1 odkazuje na jeho odôvodnenie napadnutého rozsudku, a v kontexte odvolacích námietok uvádza nasledovné:

15. Predmetom sporu bol nárok žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy titulom zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v porušení povinnosti Policajného zboru SR (za činnosť ktorého zodpovedá žalovaný) zabezpečiť také podmienky, aby nedošlo k zverejňovaniu (zneužívaniu) záznamov zadovážených pri výkone služby, čo v okolnostiach predmetnej veci znamenalo urobiť také opatrenia, aby vyhotovený záznam zo služobnej činnosti nebol vynesovaný mimo služobný počítač, určený na ukladanie (archiváciu) takýchto záznamov, a ktorým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu.

16. Osobnostné práva a právo na ich ochranu predstavujú základné piliere súkromnoprávnej úpravy, patria každej fyzickej osobe, pričom predmetom ochrany je osobnosť človeka vo svojej celistvosti, ktorá má nehmotnú povahu. Ide o absolútne právo fyzickej osoby, ktoré pôsobí proti všetkým, pričom jeho obsahom je zákaz akéhokoľvek zásahu, ktorý bol spôsobilý vyvolať ohrozenie alebo porušenie práv demonštratívne uvedených v § 11 OZ. Túto ochranu zákon zabezpečuje v plnom rozsahu aj vtedy, ak sú zasiahnuté aj len jednotlivé zložky osobnosti. V občianskom práve platí zásada, že ohrozenie resp. porušenie čo i len jednej stránky osobnosti človeka je ohrozením alebo porušením jeho osobnosti ako celku. Dôsledkom každého neoprávneného zásahu do práv chránených § 11 OZ je určitá ujma. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vždy v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať takú ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú, pričom nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba.

17. Medzi základné hodnoty ľudskej osobnosti nepochybne patria i ľudská dôstojnosť a osobná česť. Práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a osobnej cti sú zaručené ústavou a ich ochrana Občianskym zákonníkom. Ľudská dôstojnosť je kategória, ktorá charakterizuje človeka ako ľudskú bytosť, patrí každému bez výnimky a rozdielu. Právo na ochranu ľudskej dôstojnosti zabezpečuje každému človeku život pri rešpektovaní určitej všeobecne uznávanej hranice slušnosti, pri rešpektovaní svojbytnosti každej ľudskej bytosti. Každý má rovnaké právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti a na rovnakú ochranu pred jej ponižovaním. Na druhej strane česť je výrazom určitej úcty, uznania, ocenenia, vážnosti fyzickej osoby, ktorú požíva pre svoje správanie, konanie a postoje u ostatných členov spoločnosti a ktorá ovplyvňuje jej postavenie a uplatnenie v spoločnosti. Ochrana prejavov osobnej povahy je súčasťou práva na súkromie. Podľa § 12 ods. 1 OZ je na vyhotovenie ako i na použitie písomností osobnej povahy a obrazovej snímky fyzickej osoby potrebný jej súhlas, ktorý vylučuje protiprávnosť zásahu do jej osobnostných práv. Súhlas s vyhotovením však v sebe nezahŕňa aj súhlas s použitím a naopak. V prípade verejného použitia prejavu osobnej povahy bez privolania dotknutej osoby sa nevyžaduje pre vznik neoprávneného zásahu, aby bolo difamačné. Vyhotovenie fotografie, či záznamu, bez súhlasu dotknutej osoby, rovnako ako jej následné použitie, je tak protiprávne bez ďalšieho a nelegitimizuje ho ani účel a spôsob použitia. Z hľadiska neoprávneného zásahu nie je podstatný ani spôsob, ako boli obrazové snímky získané, či sú informácie zo súkromného života pravdivé alebo nepravdivé (por. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/36/2025 z 25.11.2025).

18. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej, ako majetkovej sféry poškodeného a môže tak predstavovať rôzne negatívne následky v osobnostnej integrite poškodeného vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povest', doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a podobne.

19. V súvislosti s právnym posúdením uplatňovaného nároku súd prvej inštancie v bodoch 7.1 a 7.2 odôvodnenia napadnutého rozsudku opodstatnene poukazuje na oprávnenie Policajného zboru SR vyhotovovať zvukové, obrazové alebo iné záznamy z miest verejne prístupných ako aj o priebehu služobnej činnosti alebo služobného zákroku policajtov na plnenie jeho úloh (§ 69 ods. 2 zákona č. 171/1993 Z. z.). K tomu je potrebné dodať, že v zmysle ods. 5 označeného ustanovenia

takto vyhotovené záznamy nemožno považovať za verejne prístupné, ako aj že ods. 4 označeného ustanovenia obmedzuje možnosť ich poskytnutia iným subjektom, ktorých okruh presne špecifikuje (ide napr. o orgány prokuratúry, súdy, Slovenskú informačnú službu a pod.), pričom musí ísť len o nevyhnutné prípady odôvodnené plnením úloh podľa osobitného zákona. V súvislosti s dikciou § 69 ods. 4 a 5 zákona č. 171/1993 Z. z. sa žiada poznamenať, že podľa názoru odvolacieho súdu by bolo v rozpore s ich zmyslom a cieľmi, aby povinnosť zabezpečiť informácie a osobné údaje proti neoprávnenému prístupu sa netýkali aj záznamov vyhotovovaných o priebehu služobnej činnosti alebo služobného zákroku. Uvádzaným obmedzeniam pri spracúvaní informácií E. N. F. korelujú aj zákonné povinnosti policajta v zmysle § 8 zákona č. 171/1993 Z. z., ktorými bolo stranami argumentované aj v priebehu konania, konkrétne že každý policajt je pri vykonávaní služobnej činnosti povinný dbať na česť, vážnosť a dôstojnosť osoby i svoju vlastnú a nepripustiť, aby v súvislosti s jeho činnosťou vznikla osobe bezdôvodná ujma a aby prípadný zásah do jej práv a slobôd prekročil mieru nevyhnutnú na dosiahnutie účelu sledovaného jeho služobnou činnosťou, ako aj dodržiavať etický kódex policajta.

20. Vychádzajúc nielen z vykonaného dokazovania (napr. uznesenia žalovaného, Sekcie J. K. I. F., L.: F. N. XX.XX.XXXX), ale aj nesporných skutkových tvrdení sporových strán (por. napr. dopĺňujúce vyjadrenie žalovaného z 24.09.2018), súd prvej inštancie vecne správne konštatoval, že obrazovo-zvukový záznam z dychovej skúšky žalobcu z 15.09.2015 bol vyhotovený nestotožneným povereným príslušníkom M. M. E., a vzhľadom na nespornosť skutočnosti o jeho neskoršom zverejnení, hoc aj s modifikáciou, na internete, či sociálnych sieťach opodstatnene dovodil porušenie zákonných povinností E. N. F. vzťahujúcich sa k spracovaniu obrazovo-zvukových záznamov. Také spracovanie informácií, resp. záznamov zabezpečených Policajným zborom SR, spočívajúce napr. v ich sprístupnení iným osobám, alebo ich skopírovaní, či už pre vlastnú potrebu alebo potrebu iných osôb, pri ktorých však za žiadnych rozumných okolností nemožno predpokladať plnenie úloh E. N. F., možno vyhodnotiť len ako porušenie povinností E. N. F. vyplývajúcich z označených ustanovení, ktoré napĺňa znaky nezákonného zásahu do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb ako nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Pre záver o naplnení prvého z predpokladov pre priznanie uplatneného nároku, t.j. porušenia zákonnej povinnosti realizovať spracovanie obrazovo-zvukových záznamov v opísaných zákonných intenciách, tak aj podľa odvolacieho súdu nie je podstatné kto predmetný obrazovo-zvukový záznam zverejnil, či upravil. Podstatné je, že toto porušenie povinností žalovaného bolo dôvodné kvalifikovať ako *condicio sine qua non*, t.j. nutná podmienka vzniku následku, keď bez porušenia opísaných povinností žalovaného by nemohlo dôjsť k zverejneniu predmetného záznamu, ktorého následkami bolo žalobcom v konaní osvedčované zníženie jeho cti a ľudskej dôstojnosti, chránenej § 11 OZ, čo bolo preukázané nielen výpoveďou žalobcu, ale aj obsahom oboznámených videí a komentárov preukazujúcich zosmiešňovanie žalobcu.

21. Pre posúdenie dôvodnosti žalobou uplatneného nároku sa v priebehu konania, aj v intenciách právneho názoru odvolacieho súdu formulovaného v uznesení č. k. 9Co/33/2022-354 zo 14.03.2022, ktorým bol zrušený v poradí prvý rozsudok súdu prvej inštancie vydaný pod č. k. 9C/3/2018 – 148 z 11.03.2009, ukázala ako rozhodujúca otázka preukázania príčinnej súvislosti medzi zisteným porušením právnej povinnosti Policajným zborom SR, t.j. jeho nesprávnym úradným postupom a tvrdenou ujmom (škodou), ktorá žalobcovi týmto úradným postupom vznikla.

22. Existencia príčinnej súvislosti je nevyhnutná bez zreteľa na to, či povinnosť náhrady škody sa zakladá na princípe zavinenia alebo na základe tzv. objektívnej zodpovednosti. Ide o podstatný prvok zodpovednostnej skutkovej podstaty. O vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) ide pri priamej väzbe javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Postup súdov pri zisťovaní existencie príčinnosti sa vysvetľuje tak, že súd sa po zistení škody zameria na to, či medzi skutočnosťami, ktoré prichádzajú do úvahy ako príčiny vzniku škody a škode predchádzajú je protiprávny úkon, príp. určitým spôsobom kvalifikovaná škodná udalosť, alebo také skutočnosti, s ktorými sa podľa zákona spája zodpovednosť. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody, (vrátane jej rozsahu), následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non*) či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by nebola daná. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať od všeobecných

súvislostí a skúmať, konkrétne ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992, porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29. októbra 2009, sp. zn. 2 Cdo 144/2008).

23. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou od neobmedzenej kauzality. Atribútom príčinnej súvislosti je „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný – nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu (porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. marca 2007, sp. zn. 3 Cdo 32/2007).

24. V zmysle teórie adekvátnosti príčinného vzťahu, typickej pre kontinentálne právo, je z nekonečného radu prírodne daných okolností určitého výsledku potrebné vybrať ako príčinu okolnosť, ktorá sa podľa svojej povahy a za predpokladu prirodzeného a obvyklého behu vecí javí spôsobilou na to, aby vyvolala daný výsledok, alebo aby aspoň generálne napomohla jej vzniku. Musí ísť o nutnú podmienku daného následku a zároveň musí zvyšovať objektivnú pravdepodobnosť jeho výskytu. Ponechaním testu sine qua non sa vylúčujú také podmienky, ktoré by sa vzhľadom na výsledok javili ako náhodné. Správanie žalovaného (alebo špecifická okolnosť, za ktorú zodpovedá), ktoré viedlo k poškodeniu žalobcu sa považuje za adekvátnu príčinu ujmy, ak je takej povahy, že značne, resp. významným spôsobom zvyšuje pravdepodobnosť ujmy podobnej tej, ktorá vznikla. O tom, či daná okolnosť je spôsobilou podľa svojej povahy a obvyklého behu vecí vyvolať, alebo napomôcť vzniku výsledku rozhoduje všeobecná ľudská skúsenosť (podľa Števček, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomašovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1-450. Komentár. Praha : C. H. Beck, 2019, 1442-1472 s.).

25. Spravidla sa na vzniku škody podieľa viacero príčin. Pre tieto prípady súdna prax stanovila, že príčinnú súvislosť ako vzťah príčiny a následku je potrebné chápať ako reťazenie príčin a následkov nielen v postupnosti vecnej, ale i v postupnosti časovej (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 32Cdo/192/2007) a ďalej, ak viac skutočností spolupôsobilo pri vzniku škody, je podstatné určiť, či pôvodná skutočnosť je tou skutočnosťou, bez ktorej by nedošlo ku škodlivému následku, alebo či k tejto skutočnosti pristúpila nová skutočnosť, ktorá bez ohľadu na pôvodné skutočnosti, samostatne pôsobila ako príčina škody. Ak je príčin vzniku škody viac, pôsobia z časového hľadiska buď súbežne alebo následne, pričom sa časovo neprekrývajú. V takomto prípade je pre existenciu príčinnej súvislosti nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkov bol vo vzťahu k vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny možno vyvodit' vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/105/2012).

26. Pokiaľ ide o záver týkajúci sa príčinnej súvislosti medzi zisteným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou ujmom (škodou), ktorá žalobcovi vznikla, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku rozviedol dôvody svojho rozhodnutia oproti v poradí prvému rozsudku vydanému vo veci v bodoch 11. až 11.5 odôvodnenia napadnutého rozsudku. V nich preukázanie príčinnej súvislosti ako podmienky vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy zvýraznil závermi Sekcie kontroly a inšpekčnej služby žalovaného vyjadrenými v jeho rozhodnutí zo 07.04.2017 a citáciou z dvoch rozhodnutí Najvyššieho súdu Českej republiky. Tieto závery odvolací súd považuje s ohľadom na vyššie uvádzané východiská vyjadrené v predchádzajúcich bodoch odôvodnenia tohto rozsudku ako právne udržateľné, poukazuje na nich a v záujme presvedčivosti svojho príklonu k nemu zvýrazňuje, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu by bez porušenia právnej povinnosti Policajného zboru SR chrániť vyhotovený záznam pred takým jeho použitím, ktoré za žiadnych okolností nemožno považovať za plnenie úloh E. N. F. dôjsť nemohlo. Už únik záznamu z technického zariadenia (počítača) určeného Policajným zborom na jeho uchovanie predstavuje jeho následné neoprávnené použitie, ktoré je protiprávne, pričom ho nelegitimizuje fakt, že samé o sebe nepredstavuje aj zverejnenie. Ak aj k vzniku žalobcom označeného následku pristúpili ďalšie príčiny spočívajúce v neoprávnenom zverejnení obrazovo-zvukového záznamu, či jeho úpravám, ktoré v časovej postupnosti vznikli následne (teda nie spolu), uvedené príčiny nemožno hodnotiť ako skutočnosti, ktoré tzv. reťazenie príčin v súdenom prípade prerušovali, čo by odôvodňovalo vylúčenie žalobcom tvrdeného prvotného protiprávneho úkonu z takéhoto reťazca príčin.

27. V predmetnom prípade bol nezákonný následok spôsobený komplexom príčin, nesúcim znaky kumulatívnej kauzality. Relevantné pre správne právne posúdenie prípadu je, že porušenie zákonom ustanovenej povinnosti E. N. F. chrániť vyhotovený videozáznam pred neoprávneným spracovaním bolo dôležitou, podstatnou a značnou príčinou vedúcou k opísanému následku, objektívne spôsobilou viesť k vzniku žalobcom tvrdenej ujmy, v dôsledku čoho možno už toto porušenie považovať za bezprostrednú príčinu vzniku škodlivého následku zakladajúceho nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, a to bez ohľadu na to, že k vzniku tvrdeného následku došlo až v spojení s ďalším konaním dosiaľ neidentifikovaných osôb, ktorým došlo k zverejneniu záznamu a jeho úpravám. Vyvodenie zodpovednosti žalovaného za porušenie tejto povinnosti podľa odvolacieho súdu nepredstavuje prípad založený na tzv. neobmedzenej kauzalite, v zmysle ktorej by súd vyvodzoval príčinnú súvislosť vzniku opísaného následku z akejkoľvek príčiny, ktorá sa, hoc aj len nepriamo, týkala okolností daného prípadu, čím argumentoval v odvolaní žalovaný. V intenciách uvedeného tak hodnotenie následnej nehody žalobcu súdom prvej inštancie ako banálnej, s čím sa ani odvolací súd nestotožňuje, nemá na výsledok sporu relevantný dopad.

28. Vychádzajúc z uvedených úvah preto súd prvej inštancie dospel podľa odvolacieho súdu k správne právnomu záveru o naplnení všetkých predpokladov pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcovi spôsobenej nesprávnym úradným postupom žalovaného v zmysle súdom prvej inštancie cit. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. V intenciách prípadu rovnako vecne správne dospel súd prvej inštancie aj k záveru, že iba konštatovanie porušenia práva pre žalobcu nepredstavuje dostatočné zadosťučinenie a za nemajetkovú ujmu je potrebné poskytnúť mu peňažnú náhradu. Nárok na jej priznanie žalobcovi odôvodňuje intenzita zásahu (jeho následkom bolo opakované zverejňovanie záznamu na viacerých webových stránkach, úpravy záznamu, či počet vzhľadnutí a pod.), jeho trvanie a rozsah nepriaznivých následkov.

29. Určenie výšky primeranej náhrady nemajetkovej ujmy však nie je záležitosťou voľnej úvahy, ktorá by nepodliehala žiadnemu hodnoteniu; jej základom je zistenie skutkových okolností, ktoré súdu umožnia úvahu na určitom kvalitatívnom posúdení základných súvislostí. Súd musí dbať o to, aby priznaná výška tejto náhrady bola založená na objektívnych a rozumných dôvodoch a aby medzi výškou priznanej náhrady a spôsobenou ujmovou existoval vzťah primeranosti. Určenie výšky nemajetkovej ujmy má byť vzhľadom na okolnosti konkrétneho prípadu v súlade s požiadavkou spravodlivosti. V zmysle ust. § 17 zákona č. 514/2003 Z. z. je pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy potrebné zohľadniť (i) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, (ii) závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, (iii) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote ako aj (iv) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Vzhľadom na rozmanitosť jednotlivých prípadov, treba túto normu považovať za normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá vyžaduje, aby súd vzhľadom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu, sám vymedzil okolnosti významné pre určenie formy a výšky zadosťučinenia. Pri úvahe o ňom treba zohľadniť aj konanie poškodeného, ktorým k vzniku nemajetkovej ujmy prispel. Je pritom úlohou súdu, aby v každom jednotlivom prípade posudzoval závažnosť ujmy predovšetkým vo vzťahu k tým jednotlivým osobnostným sféram, ktoré poškodená osoba v žalobe uplatňuje. Okrem toho v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 označeného zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. Takýmto predpisom je teraz zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 274/2017 Z. z.“).

30. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že náhrada nemajetkovej ujmy musí byť v obdobných prípadoch rozumne primeraná utrpenej ujme na povesti (napr. Tolstoy Miloslavsky v. Spojené kráľovstvo). Európsky súd pre ľudské práva tiež konštatoval, že pri určovaní výšky náhrady ujmy treba vychádzať z dôkazov preukazujúcich výšku ujmy (napríklad S. A. C., F. a C. v. Spojené kráľovstvo). Okrem toho Európsky súd pre ľudské práva vyjadril názor, podľa ktorého výška náhrady v konkrétnom prípade musí zohľadňovať výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných prípadoch týkajúcich sa poškodenia dobrej povesti (napríklad Público - Comunicação Social, S. A. v. Portugalsko). Napokon ESLP zdôraznil, že pri určovaní výšky náhrady za porušenie osobnostných práv musí byť zohľadnená výška náhrady, ktorá je priznávaná za telesné zranenia alebo ktorá je priznávaná obetiam násilných činov, pričom náhrada za porušenie iných osobnostných práv by nemala bez existencie závažných

a dostatočných dôvodov prevyšovať maximálnu výšku náhrady priznávanej za telesné zranenia alebo násilné činy (napr. Italehti a Karhuvaara v. Fínsko).

31. Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/19/2018 k výške náhrady nemajetkovej ujmy tiež konštatoval, že cit.: „Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva“. Uvedený názor bol opakovane potvrdený a neskôr nebol prekonaný. V rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/38/2019 najvyšší súd tiež vyslovil, že právny názor zastávajúci potrebu podrobnej špecifikácie dôsledkov vydania nezákonného rozhodnutia, preskúmateľnosti výšky náhrady nemajetkovej ujmy a náležité zohľadnenie iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, je pevne zakotvený v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu prakticky od roku 2006. Tento právny názor predstavuje výklad súladný so štandardom ochrany ľudských práv na európskej úrovni, eliminuje ľubovôľu pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v obdobných prípadoch a zohľadňuje výšku priznaných náhrad pri zásahoch do iných základných práv zaručených Ústavou Slovenskej republiky. K ustálenej súdnej praxi najvyššieho súdu v tejto otázke patria aj rozhodnutia vydané Najvyšším súdom SR pod sp. zn. 4Cdo/177/2005, 4Cdo/171/2005, 6Cdo/37/2012, 6MCdo/15/2012, 3Cdo/19/2018, 7Cdo/100/2017 a 6Cdo/38/2019.

32. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa pri úvahe o primeranej výške finančného zadosťučinenia v danom prípade dôsledne neriadil vyššie citovanými východiskami a svoje rozhodnutie o primeranosti ním priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 10 000,- eur dostačujúco neodôvodnil. Správne síce v tejto súvislosti poukázal na zníženie cti a ľudskej dôstojnosti žalobcu zverejnením obrazovo-zvukového záznamu, k čomu by nedošlo, pokiaľ by nebola porušená povinnosť spracúvať vyhotovený záznam len na plnenie úloh E. N. F., nezohľadnil však príspevok samotného žalobcu na vzniku týchto následkov spočívajúci v jeho verbálne hrubom správaní pri dopravnej kontrole, spôsob ktorý ale objektívne nebol vyvolaný činnosťou hliadky. Aj túto okolnosť tak možno zahrnúť medzi okolnosti, za ktorých k ujme na právach žalobcu došlo. Pokiaľ ide o závažnosť následkov vzniknutej ujmy v súkromnom živote, či spoločenskom uplatnení žalobcu, v konaní neboli tvrdené ani zistené také závažné dopady ako napr. reálny rozpad rodinných vzťahov s najbližšími príbuznými, resp. zrejma strata ich úcty voči žalobcovi, vznik konkrétnej ujmy na právach v zamestnaní, strata zamestnania, či vylúčenie zo združenia, spolku (skupiny), či iného spoločenstva, ktorého bol členom a pod. Nenáležitý je v tomto smere poukaz súdu prvej inštancie na nedostatok sebareflexie žalovaného, či povinnosť mlčanlivosti príslušníkov hliadky vykonávajúcich dopravnú kontrolu, pričom relevanciu postráda aj polemika k ne/- vedomosti žalobcu s vyhotovovaním takéhoto záznamu počas kontroly. V napadnutom rozsudku nebol zohľadnený ani judikatúrou ustálený a v § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. zavedený limit výšky náhrad, ktorý je závislý od právnej úpravy náhrady poskytovanej osobám poškodeným násilnými trestnými činmi.

33. Neoprávnený zásah do cti a ľudskej dôstojnosti je nutné považovať za druh morálnej ujmy, akým je podobne aj ujma pri niektorých násilných trestných činoch proti slobode a ľudskej dôstojnosti. V takýchto prípadoch bol ust. § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017 Z. z. upravený rozsah odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške desaťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Podľa nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 297/2014 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2015, kedy došlo k zásahu do práv žalobcu, bola minimálna mzda určená sumou 380,- eur za mesiac; teda jej 10-násobok predstavuje sumu 3 800,- eur. Podľa názoru odvolacieho súdu primeraná náhrada za nemajetkovú ujmu, ktorá zasiahla ľudskú dôstojnosť a česť žalobcu a bola spôsobená nezákonným zásahom žalovaného musí zohľadňovať, aj že (i) zverejnený záznam svojím obsahom objektívne nemohol spôsobiť úplnú stratu cti, či ľudskej dôstojnosti žalobcu, iba ich čiastočné zníženie, (ii) že posudzovaný zásah nenapĺňa znaky trestného činu, spáchanie ktorého predpokladá vyššie označené ustanovenie zákona č. 274/2017 Z. z., ako aj že (iii) rozsah medializácie nepochybne nepriaznivo ovplyvňuje každodenný život poškodeného, avšak bez nezvratnej straty blízkych rodinných vzťahov, ako aj bez nemožnosti ďalšieho spoločenského uplatnenia. S ohľadom na osobu žalobcu, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré mu vznikli v súkromnom živote i spoločenskom uplatnení, na kritériá ktoré je nutné prihliadať v zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ako aj s ohľadom vyššie špecifikované východiská judikatúry je podľa odvolacieho súdu primerané priznať žalobcovi náhradu

nemajetkovej ujmy v sume 2 500,- eur. Takto ustálená výška náhrady nemajetkovej ujmy je zároveň v súlade s limitom vyplývajúcim z § 16 ods. 4 druhá veta zákona č. 514/2003 Z.z., podľa ktorého pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. V naznačenom smere odvolací súd konštatuje opodstatnenosť odvolacej námietky žalovaného v časti III. jeho odvolanie zo 07.07.2025 a súčasne nesprávnosť hodnotenia tejto námietky ako irelevantnej súdom prvej inštancie s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu ČR, sp. zn. 30Cdo/2742/2009.

34. Z vyššie uvádzaných dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok vo výroku I. postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP v rozsahu priznaného nároku 2 500,- eur potvrdil a v prevyšujúcej časti výrok I. napadnutého rozsudku postupom podľa § 388 CSP zmenil tak, že žalobu v týmto rozhodnutím nepotvrdené časti ako nedôvodnú zamietol.

35. V kontexte dôvodov, pre ktoré odvolací súd skorším vo veci vydaným uznesením č. k. 9Co/33/2022-354 zo 14.03.2023 zrušil prvý rozsudok vydaný súdom prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, odvolací súd záverom poznamenáva, že z § 391 ods. 2 CSP pre odvolací súd nevyplýva jeho viazanosť vlastným právnym názorom. Aj podľa najvyššieho súdu (por. uznesenia sp. zn. 4Cdo/81/2022 z 26.04.2023, či uznesenie sp. zn. 4Cdo/45/2024 zo 16.12.2024), v praxi nie je vylúčená situácia, že odvolací súd v zrušujúcom rozhodnutí vysloví určitý právny názor, ktorý súd prvej inštancie následne (povinne) pretaví do svojho rozhodnutia (čo však nebol tento prípad), avšak odvolací súd po podaní odvolania tento svoj vlastný právny názor zmení (aj bez toho, aby došlo k zmene zisteného skutkového stavu) a rozhodne inak.

36. S ohľadom na čiastočnú zmenu napadnutého rozsudku bol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1 CSP povinný rozhodnúť aj o trovách celého konania. Rovnako ako súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, aj odvolací súd hodnotí žalobkyňu v konaní o nároku na priznanie finančného zadosťučinenia ako plne procesne úspešnú, a to ako v konaní pred súdom prvej inštancie, tak aj v konaní pred odvolacím súdom. Nie je podstatné, že napadnutým rozsudkom v spojení s týmto rozsudkom odvolacieho súdu nebola žalobcovi priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v celom žalobou požadovanom rozsahu (t. j. vo výške 10 000,- eur), resp. že v odvolacom konaní bola oproti úrovni priznanej v prvoinštančnom konaní táto náhrada potvrdená len v menšom rozsahu, nakoľko výška uplatneného nároku závisela od úvahy súdu. Hoci bola výška náhrady nemajetkovej ujmy odvolacím súdom znížená, žalobca bol aj v odvolacom konaní, čo do základu uplatneného nároku procesne úspešný, preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, s tým že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 262 ods. 2 CSP). Dôvody hodného zreteľa, pre ktoré by náhrada trov konania nemala byť žalobcovi priznaná (§ 257 CSP) neboli odvolacím súdom v okolnostiach prípadu vzhliadnuté.

37. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).